

קונטרס

שיחות

קודש

צפרא דשבתא

פרשת קרח

פרשת הקהל השביעי

♦ גליצון קלח ♦

החזרות נר-נרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשוננו הכהיר בטוס"ד
של כ"ק מרן ארמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

...

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ח
מכ"ק מרן ארמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב רועלו 7 - 11 בני ברק

צפרא דשבתא

וייקח קרח. חלק על השבת. לכאורה קשה מה הקשר בין קרח לשבת? וגם קרח היה יהודי גדול שומר תורה ומצוות, ושומר את השבת, והיה הולך בבגדי שבת, שטריימל עם גרביים לבנות, כמו יהודי חסידי, ובכן מהו הכוונה שחלק על השבת? אלא נראה לומר שבת מסמל אדם שחי עם הקב"ה וחי שהוא לא שולט ורק הקב"ה שולט, קרח שחלק על השבת זה לא היה בחיצוניות אלא בפנימיות שהיה חי שהוא שולט ולא הקב"ה ח"ו.

ונראה להסביר עוד יותר, עובד שמתקבל לעבודה מיד מקבל כרטיס שפותח את כל הדלתות בלי שיצטרך למפתח ליד כל דלת, וככה יש לו אפשרות להיכנס לכל דלת שרוצה ומתי שרוצה, וזה כל זמן שעדיין ממשיך לעבוד באותו מקום, אבל ברגע שמפטרים אותו מיד הכרטיס מפסיק לעבוד, ואין לו יותר אפשרות להכניס לאף דלת בבניין. כלומר זה אותו כרטיס לפני ואחרי, אלא כל זמן שעובד שם זה עובד וברגע שיוצא משם זה מפסיק לעבוד. הכרטיס נותן לאדם הרגשת שליטה, וברגע שזה מפסיק לעבוד אדם מרגיש שכבר לא שולט על כלום.

אותו דבר הנשיא בארה"ב מר טראמפ ברגע שנכנס לכהן כנשיא הרגיש את עצמו שולט על כל העולם, ועשה דברים שאחרים לא היו מסוגלים לעשות, הוא העביר את השגרירות לירושלים מתל אביב, הוא הכיר ברמת הגולן כחלק מארץ ישראל, הוא נסע לסעודיה, לצפון קוריאה, שחרר כמה מאות אסירים מבתי הסוהר, וביניהם הרב שלום מרדכי רובשקין, בקיצור הרגיש את עצמו שולט ועשה ככל העולה על רוחו. אבל כל זה היה עד 21 לינואר 2022 שאז היה צריך לפנות את מקומו לטובת יריבו הגדול הנשיא הנוכחי. ומאז הכרטיס שלו בבית הנשיא הפסיק לעבוד וכבר לא יכול להיכנס לאן שרוצה וכבר לא יכול לעשות מה שרוצה. ומאז הוא כבר לא שולט כמקודם.

אנשים חושבים אם הם שולטים הם שווים וברגע שכבר לא שולטים הם לא שווים. אותו דבר היה עם קרח הוא רצה שליטה על העסק, וחשב שברגע שאין לו שליטה הוא לא שווה כלום, אבל הוא לא התאפק ולא היה מוכן לתת הכנעה לצדיק ולהקב"ה ולדעת שהוא לא שולט ואז ויפתח ד' את פי האדמה משהו שלא קרה מאז ומעולם. עיקר עבודת האדם בעולם הוא לתת הכנעה לצדיק ואז יש השפעות. לפעמים אדם אומר לעצמו אבל הרבי לא מבין אותי, יכול להיות אבל אתה צריך לתת הכנעה איפה שאתה לא מבין ולא משיג ושם יש השפעות.

לתת הכנעה לצדיק צריכים אמונה ובטחון, אמונה בלי בטחון זה לא מספיק. ומה ההבדל ביניהם, אלא **החזון איש** מביא סיפור, שהיה תלמוד תורה באיזה כפר לפני השואה שלמדו עם שיטה מסוימת, יום אחד הגיעו משהו אחר ופתח תלמוד תורה עם שיטה אחרת שנקראת יותר מוצלחת, המנהל של התלמוד תורה הישן הגיעו לשאול לעצה מה לעשות האם לסגור או להמשיך הלאה. אמר לו החזון איש תלוי אם יש לך ביטחון אתה תשרוד, כי אם יש לך רק אמונה שזה שיטה ודרך נכונה זה לא מספיק, חייבים גם אמונה וגם בטחון ואז העסק יסתדר בסוף.

ר' אשר היה אמר אני כבר עברתי את זה, אני נותן לכם דרך מכאן ולהבא תיקחו את זה ותלכו הלאה. אבל אנשים אולי האמינו בדרך אבל לא היה להם בטחון בדרך. העיקר לעבור את כל הכאבים והמעברים שיש לאדם הוא על ידי אמונה ובטחון בדרך שיש בורא ומנהיג לבירה.

איתא בדברות המגיד שיש רב חסד ויש נוצר חסד. דהיינו הקב"ה ברא את העולם במידת החסד ורוצה להשפיע חסד לרוב, אבל אין לנו כלים לזה ואנו יכולים להישרף מרוב חסד שיהיה בעולם, ולכן הקב"ה מגביל את החסד עם גבורה שיהיה עם כזה מינון שיוכלו לקבל את החסד של הקב"ה. ולכן הקב"ה שולח לנו כאבים ומעברים שדרכו הקב"ה יכול לגלות לנו את חסדו הגדול, אבל זה תלוי באדם בעצמו אדם שחי שזה מציאות אז נשאר עם הכאב והחושך ולא מוכן לגלות שם את הקב"ה ואז יורד עוד יותר למטה, אבל אדם שחי שזה סיבה מגלה בזאת את הקב"ה ואת חסדו הגדול.

כלומר בכל כאב ומעבר עבודת האדם הוא לדעת שיש שם חסד מאת הקב"ה ורק המוח שלנו הוא לא יותר גדול מכף היד שלנו ולכן אנו לא יכולים כרגע לראות את החסד שיש שם, וברגע שאדם נותן הכנעה וחי עם אמונה ובטחון שיש שם חסד בזה עושה את עצמו כלי מוכן לקבל החסד מאת הקב"ה ואז לא רק שמקבל חסד מאת

הקב"ה אלא שמקבל עכשיו עוד יותר מעד עכשיו. ובכן כל פעם שיהודי נותן הכנעה לצדיק אמת מקבל השפעות לרוב.

והנה איתא בזוהר אית חסד ואית חסד. שהוא רב חסד ונוצר חסד, דהיינו רב חסד הוא החסד השי"ת שהוא עושה בלתי התעוררות התחתונים, כמו שכתוב עולם חסד יבנה, והרי קדם חסד לעולם אף על פי שלא היו עדיין צדיקים, ונוצר חסד הוא החסד שעושה הקב"ה על ידי הצדיקים, וזהו אפשר לומר נוצר חסד לאלפים, פירוש הקב"ה נוצר חסד בשביל הצדיקים הנקראים אלפים, שהם אלף בינה אלף חכמה.

והנה החילוק שיש בין חסד לחסד הנ"ל, כי הרב חסד שעושה הקב"ה למענו לקיום העולם, כדרכו להטיב לברואיו, הוא חסד גדול ורב מאוד להגדיל חסדו, שהוא מצמצם שכירתו ומאיר בעולמות כי כוח המקבלים, כנשר יעיר קנו, נוגע ואינו נוגע, והאור מטי ולא מטי, שאם לא כן היו העולמות מתבטלין ממצאיאותם מחמת בהירות האורות והיו לאין, וזהו עולם חסד יבנה, והחסד הנ"ל הבא על ידי התעוררות הצדיקים נאמר בו בראשית, בשביל ישראל שנקראים ראשית, והם הצדיקים הנקראים ישראל כידוע. והנה נאמר ישראל אשר בך יתפאה, ונאמר ותפארתו עבור על פשע, פירוש מעביר בשבילם פשעי ישראל, ומוריד החסד והשפע בעולמות, כי פשע נהפך על ידי לשפע.

נראה לבאר עוד יותר מהו העניין של שבת. אדם מורכב ממחשבה דיבור ומעשה. כל השבוע אדם משתמש עם מחשבה דיבור ומעשה. מגיע שבת אומר הקב"ה להפסיק עם המעשה כי אסור לעבוד בשבת, להספיק עם הדיבור שלא יהא דבורך בשבת כדבורך בחול, ורק המחשבה זה נשאר לעבוד. הכוונה בזה הוא, המקור של הכל זה המחשבה, אדם לא יכול לעשות ולדבר בלי לחשוב, כל השבוע אדם יכול לעשות ולדבר וגם לחשוב, כלומר אז אדם יש לו הרגשה של שליטה, כי אדם שחושב מדבר ועושה מרגיש שולט, ולזה הקב"ה נתן לנו את השבת שאז בעצם אדם צריך לשחרר את השליטה מעצמו ולזרוק את עצמו להקב"ה, כל השבוע יש לו מהלך מאיפה הוא ירוויח כסף לחיות, אבל בשבת פתאום הכל נעצר ומה יהיה עכשיו, אבל בשבת עבודת האדם הוא לשחרר את עצמו מהשליטה ולדעת שהקב"ה מנהל את העולם וכלום חסר מבית המלך.

דהיינו ששת ימי המעשה מסמל שליטה, ושבת מסמל אי שליטה אדם משתחרר מהשליטה שלו. אדם שחי עם הקב"ה אז נכון שכל השבוע הוא חושב מדבר ועושה וכאילו שולט אבל הוא יודע שלא הוא שולט אלא הקב"ה, וזה על ידי שזומר את

השבת שאז הוא משחרר את השליטה שלו ומשליך את עצמו על הקב"ה ומשם הוא שואף כוחות לכל השבוע על אף שעובד ועשה לדעת שזה הקב"ה. וזה הכוונה בשבת רק המחשבה עובד שזה שורש כל שזה הקב"ה. אבל אדם שלא חי עם הקב"ה וחי כל השבוע שהוא חושב מדבר ועושה וחי שהוא שולט והוא מרוויח, אז מגיע שבת וזה עינוי בשבילו.

לכאורה מה יותר קשה בכניסת השבת שאז אדם משתחרר מהשליטה שלו או ביציאת השבת שאז אדם חוזר לשלוט. תלוי איזה אדם אתה. אדם שלא חי עם הקב"ה אז מאוד קשה לו בכניסת השבת כי אז הוא משחרר את המושכות של שליטה שהיה לו כל השבוע, ולכן רואים אנשים שעובדים עד השקיעה כדי להספיק כמה שיותר, ובצדק הם יכולים להפסיד, ויש כאלו שמקילים עוד יותר עד רבע שעה אחרי השקיעה, בקיצור כל אחד עם ההיתר שלו עד מתי מותר לעבוד, אנחנו לא מדברים על חצות של יום חמישי ולא מדברים על חצות של יום שישי מדברים אחרי הצפצוף ואחרי השקיעה, ובצדק זה הפסד מרובה ויש לו היתר מרבנים לעבוד עד אז.

אבל אדם שחי עם הקב"ה ומכניס את השליטה של הקב"ה בכל ששת ימי המעשה, אז כבר מחצות כבר שבת אצלו, הוא כבר בבית הכנסת לומד ומכין את עצמו לשבת שזה מקור כל הברכות ושורש כל דבר, אצלו שבת זה הזדמנות להרגיש קרוב יותר להקב"ה, אחד כזה מנצל כל דקה של שבת להיות תחת כנפי השכינה, אחד כזה בערב שבת לא קשה לו הפוך קשה לו ביציאת השבת קשה לחזור למצב של שליטה ולראות ולהרגיש את הקב"ה פחות קצת, אני אומר שצריכים להגיד שלום עליכם במוצאי שבת כי אז אנחנו בוכים וקשה לו להיפרד מהשבת. אבל אחד שלא חי עם הקב"ה אז מוצאי שבת מיד בזמן הראשון הוא כבר לא כאן וכבר עובד וממשיך איפה שהיה לפני שבת, ובצדק האם הרבי ישלם לו את כל מה שהולך להפסיד עכשיו.

אבל בדיוק כאן מונח הטעות, כי בששת ימי המעשה אדם תולה את הרווחים שלו באנשים שזה צמצום, כי אדם שחי עם הקב"ה ויודע שהוא שולט שם יש הכי הרבה כסף, אדם ששומר שבת כראוי גם בכניסתו וגם ביציאתו ירוויח הרבה יותר, וכי כלום חסר מבית המלך, אנשים חושבים שהדרך לא מספק להם כלום, כי תכלית מה יהיה עם הבנק ביום הראשון, ולכן יושבים בקידוש ומקשיבים ומפנימים ומתחילים לחשוב אחרת ואז כבר לא עסוקים עם הבנק ביום ראשון, כי כאן מקבלים דעת לחיות עם הקב"ה וחבל על כל דקה גם בערב שבת וגם במוצאי שבת, ומי שחי עם הקב"ה הוא כבר ידאג שהעסק שלך יסתדר, הקב"ה הוא כל יכול ואין לו שום בעיה לתת לך כמה

שאתה רוצה, אלא הוא רוצה שתכניס דעת לעסק שלך, אלו שקבלו השפעות בפעם אחד זרקו בסוף את כל הכסף, מי שחי עם הקב"ה לא מפסיד אף פעם.

רבי משה פיינשטיין זצ"ל אמר אחרי השואה כולם שמרו שבת במסירות נפש, כי מי ששמר שבת זרקו אותו מעבודה בערב שבת, וזה היה ניסיון גדול מאוד בזמנים הללו לשמור שבת, ולכן למה היו כאלו שיוצאו מהם תלמידי חכמים ולמה יש כאלו שיצאו מהם ילדים חילוניים. אלא תלוי איך שמרתי את השבת, אלו שנאנחו כל השבת על זה שצריכים לשמור שבת הילדים לא החזיקו מעמד כי הסתכלו על השבת כמושהו שלילי, אבל אלו שקבלו את השבת בשמחה וקפצו מרוב אושר על הזדמנות, הילדים שלהם נשאר יهودים יראים ושלמים, כי ראו את המסירות נפש שלהם בשביל השבת עם השמחה הגדולה על ההזדמנות לקיים את המצווה בכזה אופן ולכן זה מאוד השפיע עליהם.

בארה"ב יש לפעמים בנינים גדולים רב קומות, יש כאלו בכל קומה שעולים מסבירים לכולם עד כמה שזה קשה לעלות וחבל שאין מעלית, בזה הוא שדר שהשבת הוא משהו קשה וכבד ולא כדאי לשמור בכלל, אבל אלו שכל קומה שעולים אומרים לעצמם ב"ה בזה אני מקיים מצוות שבת בזה הוא משדר עד כמה טוב הוא לשמור את השבת. יש כאלו ששבת הוא עינוי בשבילם וחבל מפסידים כסף כל הזמן, ויש כאלו ששבת הוא שמחה בשבילם. והכל תלוי באדם בעצמו.

בשבת בלילה אנו אומרים לפני מעריב כגוונא. והכוונה בזה הוא, כמו למעלה בעולמות העליונים, כשמגיע האור המאיר עליהם ביום השבת, אזי המידות הקדושות הנוראות מתקבצין ומתייחדין כולם לאחד, והיו לאחדים עם מאצילם הקב"ה, כך למטה כנסת ישראל הם עם בני ישראל הכשרים החומדים ומצפים ומשתוקקים להידבק ולהתייחד עם אורו ב"ה, מתייחדים בלבם נפשם ומאודם באור המאיר מאחד המיוחד, כי אין הקב"ה יושב על כסאו עד שגם למטה יתייחדו בסוד האחד, כדי שכולם בין העליונים ובין התחתונים יתייחדו בייחוד גמור.

קודש אבריק הוא אחד לעילא לא יתיב על כורסיא דיקריה עד דאתעבידת איהי ברזא דאחד כגונא דיליה, למהוי אחד באחד, והוא אוקימנא רזא ד' אחד ושמו אחד. היוצא לנו בשבת הקב"ה מחכה ומצפה מאתנו שנהיה אחד אתו ית' ואז כביכול הוא מתיישב על כסא כבודו. בתפילת נשמת לא מוזכר המילה נפש, כי נפש הכוונה דיבור ומעשה, בשבת כנ"ל זה רק מחשבה ולכן אומרים רק רוח נשמה ולא נפש. אבל לעשות את הפעולה הנ"ל להיות אחד עם הקב"ה בשבת תלוי בך מה אתה מצפה לעשות

בשבת, האם לנוח מעבודה או כל שנייה לנצל את הקירבה הגדולה שיש לנו להקב"ה ביום השבת.

שאל פילוסוף שהיה מתווכח הרבה עם רבי עקיבא, אם הקב"ה מכבד את השבת למה הוא בעצמו לא שומר שבת, הרי הרוח נושבת בשבת, יורד גשם בשבת, צמחים גדלים בשבת? ענה לו רבי עקיבא, זה רק אצל אנשים שכל אחד יש לו חצר בפני עצמו, ואז אסור לטלטל בין אחד לשני בלי עירוב, אבל הקב"ה הרי אין עוד מלבדו והכל בשבילו חצר אחד גדול ואין אצלו איסור טלטול כלל, ולכן יש גשם בשבת וגם הצמחים יוצאים בשבת וכו'.

דהיינו זה הרעיון של שבת, כל השבוע יש לנו ספיקות בזה והרבה אי וודאות האם באמת אין עוד מלבדו או לא ח"ו, בשבת מקבלים בהירות להגיע להכרה שאין עוד מלבדו והכל רשות אחד חצר פרטי. כשנכנס שבת אז כל מלאכתך עשויה, לכאורה האם אפשר לומר כן, הלא אני בדיוק באמצע עזבתי הכל ואיך אפשר לומר, אלא כל השבוע באמת אי אפשר לומר אין עוד מלבדו בוודאות, אבל כשנכנס שבת יש לאדם את הבהירות לומר אין עוד מלבדו וכאילו כל מלאכתך עשויה. אבל כמוכן שזה תלוי מה אדם רוצה להוציא מהשבת, וכנ"ל.

כתוב על רבי יוחנן כהן גדול שחטא בגיל שמונים, ואילו רבי אלעזר בן דרדיא היה חוטא כל השנים אבל בסוף חידוש יש קונה עולמו בשעה אחת. לכאורה איך יכול להיות כזה דבר אדם שכל ימיו עובד את ד' ובסוף לא נשאר ממנו כלום, ואילו אחד שכל ימיו לא עבד את השם ובסוף קונה את הכל?

אלא נראה לומר אני תמיד אומר מי שעוזב אותנו הכוונה הוא שלא היה כאן אף פעם ולכן עוזב, מי שבאמת כאן לא יעזוב אף פעם. מי שמחובר לדרך באמת לא עוזב מי שלא מחובר לדרך על אף שהוא כאן הרבה שנים בסוף עוזב. אותו דבר אפשר לומר רבי יוחנן כהן גדול יתכן שהיה כאן אבל אם הוא עזב בסוף ימיו סימן שלא היה אתנו באמת אף פעם. אבל רבי אלעזר בנה את עצמו עם כל הכאבים ועם כל המעברים שעבר להגיע למצב כזה גדול לחדש הלכה שיש קונה עולמו בשעה אחת.

איתא באור החיים הק': עוד נתכוון לדבר לפניו דברי רצוי המתקבל לפניו, על פי מה שקדם לו בידיעת הדרגת החפץ שיש לבוורא, האחד הוא שבח והלל אשר יתנו לו צבא מעלה, למעלה ממנו שבח והלל אשר יתנו לו נשמות הצדיקים מב' אוצרות החיים, אוצר א' של נשמות שעדיין לא באו לעולם הזה שעליהם אמרו ז"ל עד שיכלו נשמות

שבגוף, ואוצר ב' של נשמות שכבר באו לעולם הזה וחזרו ונתנו באוצר החיים, וכולם נותנים שיר ושבח והודאה לבורא יתעלה שמו בסוד כל פעל ד' למענהו. למעלה מהם השיר והשבח העולה מהנשמות אשר הם בעולם הזה אשר הם תוך הבשר והוא מונעם מהכיר ד' והם מתעצמים לאהוב ד' ולשבחו ולהודות למאמרו, זה עליון וחשוק אצל הבורא למעלה מהכל, וכמו שמבוארים הדברים בהרחבה בספר הזוהר גם בדבריהם ז"ל.

וזה כנ"ל הקב"ה אוהב דווקא אלו שעוברים כאבים ומעברים והם אנשים פשוטים ביותר, אבל אלו כשהם משבחים ומהללים את הקב"ה, בשבילו זה יותר מהכל.

וזה היה עם קרח שחלק על השבת, כי שבת מסמל אחדות וביטול וקרח לא רצה לבטל את עצמו לצדיק. וכן איתא בשפ"א (תרל"א) וכבר נודע כי מחלוקת קרח, שרצה שכל אחד כפי מדריגתו וכוחו בעבודת השי"ת יזכה לו לעצמו, ולא כן היה רצונו יתברך, רק להיות כלל ישראל, ולהם כהן גדול אחד מזבח אחד, שיתקשרו הכלל ביחיד הדוה, ועבודת כל אחד יהיה בטל להכלל, והכלל בפרט הנ"ל.

גם אמר המעט מכם כי הבדיל. שעל ידי שהיה קרח טועה וחשב כוחי ועוצם ידי לכך נתקנא, אבל אם היה יודע שאין שום אדם יכול לגשת לעבודת הקודש רק על ידי שהבדיל הקב"ה הלויים לקרבם אליו, ממילא היה מבין ומאמין כי כן נכון בדרך זה להיות בטל אל הכלל, כי אם יהיה כל אדם זוכה כפי מעשיו, לא היה כוח לשום בריה לגשת אל עבודת הקודש כנ"ל.

ומרד, כמו שכתוב ויקח קרח, ואיתפליג, כמו שאיתא בזוה"ק לקח לגרמיה, כי מי שנתבטל לגמרי לכוח וחיות מהשי"ת אין לו מה ליקח, ועל ידי פרישתו ניטל ממנו מה שהיה לו.

תחזקת נתום ע"י ידידיו

הרה"ח ר' יאיר רשבסקי שג"ט"א

לברכה ותצלחה בכל הענינים

תחזקת נתום ע"י ידידיו

העלון גר-תום על ידי
אנ"ש ומתפללי בית מדרשינו

בעיר חבירה לונדון יצ"ו